

ЕВРОПСКИ СУД ЗА ЉУДСКА ПРАВА

ДРУГО ОДЕЉЕЊЕ

ОДЛУКА

Представка број 39992/08
Миљан МИЉКОВИЋ

против Србије

и 17 других подносилаца представки (видети списак у прилогу)

Европски суд за људска права (Друго одељење), на седници Већа 31. јануара 2012. године, у саставу:

Andras Sajó, *председник*,

Dragoljub Popović,

Paulo Pinto de Albuquerque, *судије*

и Françoise Elens-Passos, *заменик секретара Одељења*,

У вези с горњим представкама које су поднете у периоду између 11. августа 2008. године и 20. фебруара 2009. године,

У вези са одлуком да се горе наведеним представкама да приоритет у складу са Правилем 41 Пословника Суда,

У вези са запажањима која је поднела Тужена држава и запажањима подносилаца представки у одговору на њих,

После већања, доноси следећу одлуку:

ЧИЊЕНИЦЕ

Подносиоци представки, г. Миљан Миљковић (први подносилац), г. Мирослав Михајловић (други подносилац), г. Мијодраг Јовановић (трећи подносилац), г. Славиша Милутиновић (четврти подносилац), г. Саша Вукадиновић (пети подносилац), г. Миљан Миљојковић (шести подносилац), г. Веселин Куч (седми подносилац), г. Милан Вучинић (осми подносилац), г. Саша Ђорђевић (девети подносилац), г. Оливер Радосављевић (десети подносилац), г. Богољуб Михајловић (једанаести подносилац), г. Срђан Јевтић (дванаести подносилац представке), г. Зоран Бошковић (тринаести подносилац), г. Радиша Аритонович (четрнаести подносилац представке), г. Радован Радоњић (петнаести

подносилац), г. Зоран Јовановић (шеснаести подносилац), г. Никола Вукићевић (седамнаести подносилац) и г. Светислав Милосављевић (осамнаести подносилац) су сви држављани Србије (за регистарски број и датум подношења сваке представке видети прилог уз одлуку). Пред Судом их је заступао г. Н. Вукотић, адвокат из Београда. Владу Србије (у даљем тексту: „Влада“) заступао је њен заступник, г. С. Царић.

А. Околности предмета

Чињенице предмета, како су их странке изнеле, могу се сумирати на следећи начин.

Сви подносиоци представки су полицајци запослени у Министарству унутрашњих послова Републике Србије (у даљем тексту: „Министарство“). Они живе и раде на Косову.¹

Влада Србије је 24. јануара 2000. године, односно 17. јула 2003. године донела две одлуке према којима, *inter alia*, сви њени запослени који живе и раде на Косову добијају двоструке плате.

Министарство је 31. јануара 2000. године донело одлуку у којој се наводи да предметни полицајци имају право на повећање плата између 2.5% и 4.5% у зависности од околности.

Заправо, подносиоци представки примили су само повећање које је одобрило Министарство, што је износило знатно мање од удвостручења плата које је Влада предвидела.

Због тога су они у периоду између 4. октобра 2005. године и 26. јула 2007. године, поднели посебне парничне тужбе против Министарства Првом општинском суду у Београду, тражећи исплату разлике између добијеног увећања плате и оног које је одобрила Влада. Подносиоци представке су даље тражили исплату неодређених износа на име доприноса за пензијско и инвалидско осигурање.

Неки подносиоци представке су били успешни пред Општинским судом, а други нису. Сви подносиоци представки, међутим, нису имали успеха у другом степену пред Окружним судом у Београду, чије су одлуке добили између 28. фебруара 2008. године и 1. децембра 2008. године. У образложењу, у случајевима подносилаца представки, Окружни суд је, *inter alia*, утврдио да је правило које се примењује садржано у одлуци Министарства, усвојеној 31. јануара 2000. године.

Ниједан подносилац представке није покушао да добије уставну накнаду.

¹ Сва позивања на Косово, било на територију, установе или становништво, у овој пресуди тумаче се у потпуности у складу са Резолуцијом 1244 Савета безбедности Уједињених Нација и без прејудуцирања статуса Косова.

Међутим, у седамдесет три друге пресуде донете између 25. јануара 2006. године и 1. октобра 2008. године, исти Окружни суд је пресудио у корист релевантних тужилаца, без обзира на чињеницу да се њихове тужбе заснивају на истим чињеницама и да су се односиле на идентична правна питања. У образложењу тих других предмета, Окружни суд је утврдио, *inter alia*, да се плате тужилаца морају исплатити у складу са одлукама Владе Србије од 24. јануара 2000. године и/или 17. јула 2003. године.

Од горе наведене седамдесет три пресуде, у педесет предмета тужени су уложили ревизије Врховном суду, док у остала двадесет три предмета тужени, међутим, нису уложили ревизије, очигледно због законског лимита. Влада је доставила једанаест пресуда у којима је, одлучујући по ревизијама, Врховни суд пресудио против тужилаца, утврђујући, *inter alia*, да одлука Владе од 17. јула 2003. године није била директно примењива.

У међувремену, Одељење за радне спорове Окружног суда је 10. септембра 2008. године усвојило правно схватање којим се потврђује резонување суда у споровима подносилаца представки.

Надаље, Грађанско одељење Врховног суда је 23. септембра 2008. године одржало састанак на коме је требало да се реши питање одлучивања у свим предметима као што су предмети подносилаца представки. Тај састанак, међутим, на крају одложен је како би се сачекао исход поступка који је покренут пред Уставним судом Србије у вези са оценом уставности Владине одлуке усвојене 17. јула 2003. године.

Уставни суд је 16. априла 2010. године утврдио да је спорна одлука неуставна.

Б. Релевантно домаће право

Релевантно домаће право је изнето у пресуди *Ракић и други подносиоци представке против Србије* (бр. 47460/07, 49257/07, 49265/07, 1028/08, 11746/08, 14387/08, 15094/08, 16159/08, 18876/08, 18882/08, 18997/08, 22997/08, 23007/08, 23100/08, 23102/08, 26892/08, 26908/08, 29305/08, 29306/08, 29323/08, 29389/08, 30792/08, 30795/08, 31202/08, 31968/08, 32120/08, 32537/08, 32661/08, 32666/08 и 36079/08, ст. 20 – 29., 5. октобар 2010. године).

ПРИТУЖБЕ

Подносиоци представке су се жалили према члану 6. став 1. Конвенције због тога што је судска пракса домаћих судова у вези са исплатом истог повећања плате одобреног одређеној категорији полицајаца флагрантно недоследна.

ПРАВО

Суд сматра да би, у складу са Правилем 42 став 1 Пословника Суда, представке требало здружити, с обзиром на њихову сличну чињеничну и правну позадину.

Влада је остала при ставу да подносиоци представке нису исцрпели сва делотворна домаћа правна средства у смислу значења члана 35. став 1 Конвенције. Они су посебно пропустили да уложе уставну жалбу Уставном суду Србије.

Подносиоци представке су навели да уставну жалбу у принципу не би требало сматрати делотворним правним средством.

Горе наведени приговор требало би разматрати према члану 35. став 1. Конвенције који гласи како следи:

„Суд може узети предмет у поступак тек када се исцрпу сви унутрашњи правни лекови, у складу са опште признатим начелима међународног права, и у року од шест месеци од дана када је донета правоснажна одлука.“

Суд подсећа да је већ утврдио да би уставну жалбу требало, у принципу, сматрати делотворним правним средством у оквиру значења члана 35. став 1. Конвенције у односу на све представке поднете од 7. августа 2008. године против Србије (видети Винчић и други подносиоци представке против Србије, (бр. 44698/06, 44700/06, 44722/06, 44725/06, 49388/06, 50034/06, 694/07, 757/07, 758/07, 3326/07, 3330/07, 5062/07, 8130/07, 9143/07, 9262/07, 9986/07, 11197/07, 11711/07, 11711/07, 13995/07, 14022/07, 20378/07, 20379/07, 20380/07, 20515/07, 23971/07, 50608/07, 50617/07, 4022/08, 4021/08, 29758/07 и 45249/07, став 51., 1. децембар 2009. године). Он не види ниједан други разлог да у предметном случају утврди другачије.

Суд констатује да су предметне представке поднете Суду између 11. августа 2008. године и 20. фебруара 2009. године (видети прилог за датум подношења сваке представке). Пре подношења представки Суду, подносиоци нису ни покушали да исцрпе уставну жалбу нити су показали да би она из неког разлога била неодговарајућа или неделотворна у посебним околностима њиховог предмета. Суд не види посебне околности које би подносиоце представке ослободиле обавезе да употребе ово средство (видети, *mutatis mutandis*, *Akdivar* и други подносиоци представке против Турске, пресуда од 16. септембра 1996. године, *Извештаји о пресудама и одлукама* 1996-ИВ, став 67).

Стога, Суд сматра да се ове представке морају одбацити као недопуштене због неисцрпљивања домаћих правних средстава, сходно члану 35. ст. 1 и 4. Конвенције.

Из тих разлога, Суд једногласно
Одлучује да представке здружи, и
Проглашава представке недопуштеним.

Françoise Elens-Passos

Заменик секретара Одељења

Andras Sajó

Председник

ПРИЛОГ

Број	Представка број	Поднета	Подносиоци представки
1.	39992/08	11. август 2008. године	г. Миљан Миљковић (први подносилац представке)
2.	39993/08	11. август 2008. године	г. Мирослав Михајловић (други подносилац представке)
3.	42574/08	22. август 2008. године	г. Мијодраг Јовановић(тећи подносилац представке)
4.	42633/08	22. август 2008. године	г. Славиша Милутиновић (четврти подносилац представке)
5.	42691/08	22. август 2008. године	г. Саша Вукадиновић (пети подносилац представке)
6.	901/09	16. децембар 2008. године	г. Миљан Миљојковић (шести подносилац представке)
7.	906/09	16. децембар 2008. године	г. Веселин Куч (седми подносилац представке)
8.	910/09	16. децембар 2008. године	г. Милан Вучинић (осми подносилац представке)
9.	6234/09	22. јануар 2009. године	г. Саша Ђорђевић (девети подносилац представке)
10.	6245/09	19. јануар 2009. године	г. Оливер Радосављевић (десети подносилац представке)
11.	6251/09	22. јануар 2009. године	г. Богољуб Михајловић (једанаести подносилац представке)
12.	6261/09	19. јануар 2009. године	г. Срђан Јевтић (дванаести подносилац представке)
13.	8633/09	3. фебруар 2009. године	г. Зоран Бошковић (тринаести подносилац представке)
14.	8638/09	3. фебруар 2009. године	г. Радиша Аритонович (четрнаести подносилац представке)
15.	9675/09	9. фебруар 2009. године	г. Радован Радоњић (петнаести подносилац представке)
16.	9998/09	11. фебруар 2009. године	г. Зоран Јовановић (шеснаести подносилац представке)

17.	10497/09	7. фебруар 2009. године	г. Никола Вукићевић (седамнаести подносилац представке)
18.	11597/09	20. фебруар 2009. године	г. Светислав Милосављевић (осамнаести подносилац представке)